

seende anført en Deel Gidsninger og Formodninger, som, naar man vilde forfølge dem, kunne bringe os ind paa et saa usikkert Gebeet, at man vanskeligt vil komme til noget paalideligt Resultat. Den samme Bemærkning kunde vel ogsaa gøres imod de Grunde, som, ere anførte for, at Rentabiliteten skulde stige til 4 Procent; men jeg skal dog derved bemærke, at man har støttet sig til en Erfaring, som vi Alle kjende, nemlig med Hensyn til det Udbytte, som i de flere Aar, den Kjøbenhavn-Køestilske Jernbane har existeret, er udkommet af denne, og det turde dog maaskee komme Sandheden eller Virkeligheden temmelig nær, naar man fremdeles formener, at, ihvorvel den Kjøbenhavn-Køestilske Bane vil indbringe noget Mere, naar den forlænges til Korsør, saa vil dog neppe den hele Bane forrente Mere, end den Kjøbenhavn-Køestilske Jernbane nu forrenter. Naar der fremdeles er anstillet Sammenligninger imellem en Kjøbenhavn-Korsørsk Jernbane og andre Baner i Udlandet, saa formener jeg dog, at disse Sammenligninger ere ikke berettigede. Man skal ikke kunne opvise et eneste Exempel paa, at en Jernbane er bleven anlagt paa saa lille en D som Sjælland, og selv naar denne Jernbane forlænges, vil der dog med de Afbrydelser, som finde Sted, være saamange Ulemper forbundne dermed, at man ikke kan antage, at denne Bane vil forrente Saameget, som det er bekjendt at andre Baner gjøre. Her vil der altsaa blive Spørgsmaal om en Rentegarantie. Naar man altsaa slutter sig til den Forudsætning, jeg har tilladt mig her at fremsføre, at Jernbanen vil forrente 2 pCt., bliver der andre 2 pCt. at tilsvare af Staten. Dertil kommer endnu, at der, som jeg tidligere har bemærket, forestaae ikke saa Udgifter s. Ex. til Korsørs Havns Udydelse og Forbedring. Der vil ogsaa snart blive Spørgsmaal om at anlægge nok et Spor paa hele Veien til Korsør, og om ikke paa hele Veien til Korsør, saa dog paa flere Steder; Nødvendigheden vil nok vise sig. Det turde ogsaa være muligt, at der snart vil opstaae Krav paa at faae Jernbanen til at gaae ind i Byen, muligt til Toldboden. Naar disse større Udgifter komme til, saa vil formeentlig den Rentegarantie, hvorefter her er

Spørgsmaal, beløbe sig til omtrent en halvandet Hundrede Tusinde Rbd. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at naar jeg har kaldt denne Rentegarantie vedvarende, saa har jeg derved vel ikke tænkt, at Garantien blev vedvarende, naar Staten efter 25 Aars Forløb overtog Banen; men fordi Staten overtager Banen, derfor ophører ingenlunde Garantien. Den forandrer blot sit Navn, kommer til at hedde Rifico, eller hvilket Navn man nu vil give den, og det er muligt, at naar dette Tidspunkt indtræffer, at Udgifterne for Staten snarere ville forøges end formindskes; idetmindste naar man vil henholde sig til de Erfaringer, man hidtil har havt, da Staten sjelden har havt nogen Gavn af selv at være industridrivende. Men, vil man sige, 150,000 Rbd. om Aaret er da ikke saa forserdelig stor en Sum; dem bør en Stat som Danmark kunne udrede, for at foretage et Jernbaneanlæg, for dog at komme til Kundskab om, hvad Nytte det vil kunne have for Staten, og jeg vil indrømme, at, naar der kun var Spørgsmaal om disse 150,000 Rbd., saa vilde jeg maaskee ikke have saamegen Betænkelse derved, som jeg nu har. Men vi maae vel erindre, at, naar vi taar tilstaae en Garantie for den sjællandske Jernbane, saa er det saagodtsom en afgjort Sag, at man ikke kan nægte den i nogen af de øvrige Statsdele, og derved voxer Garantien i en Grad, som vil være høist betænkkelig. Naar det forholder sig saaledes, som jeg har sagt, saa komme vi naturligtvis til det Spørgsmaal, om Statens Finantser ere saaledes, at de, uden Affavn og uden at tilfidesætte andre vigtige Formaal, kunne bære den forøgede Udgift. Statens Finantser ere ingen Hemmelighed, de ligge aabne for os Alle; det vilde være paafaldende, om efter de 4 Aar, vi have gennemlevet, og efter de store Fordringer, der i den Tid ere stillede til Finantserne, og som ogsaa ere fyldestgjorte, det vilde være paafaldende, siger jeg, om Statens Finantser nu kunde siges at være gode; men jeg finder dem vel heller ikke i den Grad foruroligende, at jeg vilde nægte mit Samtykke til enhver Foranstaltning; men de forekomme mig dog at være saaledes, at der nu er al Anledning til at standse for dog at komme til Kundskab om, hvori Statens Indtægter herefter